

TALOUSPOLITIIKKAMME

(23. tammikuuta 1934)

Mao Tse-tungin selostus tammikuussa 1934 Suikinissa Kiangsin maakunnassa pidetyssä työväen ja talonpoikien edustajien II kongressissa.

Vain julkeat kuomintangilaiset militaristit, jotka hallitsemallaan alueella ovat syösseet kansan kurjuuteen ja näännytäneet talouden, saattavat levittää parjaavia väitteitä punaisilla alueilla muka vallitsevasta täydellisestä rappioutilasta. Imperialistit ja kuomintang asettavat tehtäväkseen punaisten alueiden hävittämisen, vapautensa saavuttaneiden monimiljoonaiden työläis- ja talonpoikaisjoukkojen hyvinvoinnin tuhoamisen. Siksi he eivät ole vain perustaneet asevoimia sotilaallisten »marssien» järjestämiseksi, vaan harjoittavat myös säälimättömyyttä taloudellisen saarron politiikkaa. Johtaessamme laajoja kansanjoukkoja ja Punaista armeijaa me olemme lyöneet hajalle monia vastustajan »marsseja» ja teemme lisäksi taloudellisessa rakennustyössä kaiken mikä on mahdollista ja välttämättömä saattaaksemme häpeään kavalat suunnitelmat, jotka tähtäävät meidän kuristamiseksi taloudellisella saarrolla. Tähän suuntaan kulkiessamme me saavutamme menestyksen toisensa jälkeen.

Meidän talouspolitiikkamme periaatteet ovat seuraavanlaiset: On tehtävä kaikki mahdollinen ja välttämätön taloudellisen

rakennustyön alalla; on pantava liikkeelle taloudelliset voimavarat rintaman huoltamiseksi ja samalla kansanjoukkojen elin-
ehtojen parantamiseksi mahdollisimman suuressa määrässä; lujitettava työläisten ja talonpoikien taloudellista liittoyhteyttä; pyrittävä saavuttamaan kansantalouden valtionsektorin johtotasema yksityissektorin suhteen ja luomaan edellytykset sosialismiin siirtymiselle tulevaisuudessa.

Taloudellisen rakennustyömme keskeisiä kysymyksiä ovat maataloustuotannon kehittäminen, teollisuustuotannon kehittäminen, ulkomaankaupan ja osuustoiminnan kehittäminen.

Punaisten alueiden maatalous on nykyisin epäilemättä noususuunnassa. Maataloustuotannon lisäys Kiangsin maakunnan eteläosassa ja Fukienin maakunnan länsiosassa oli vuonna 1933 15 % vuoteen 1932 verraten ja Fukienin — Tšekiangin — Kiangsin raja-alueella 20 %. Ensimmäisten 1—2 vuoden kestäessä punaisten alueiden perustamisen jälkeen havaittiin usein tiettyä maataloustuotannon laskua¹. Mutta maanjaon jälkeen, kun talonpoikien oikeudet maahan oli selvästi määritelty ja me ryhdyimme kannustamaan tuotannon laajentamista, talonpoikien työllistös kasvoi ja tuotanto alkoi kohota entiselleen. Nykyisin on maataloustuotannon sodanedellinen taso eräillä alueilla saavutettu ja ohitettu. Eräillä seuduilla on vallankumoustaistelujen aikana viljelemättä jääneet maat otettu jälleen viljelykseen ja lisäksi raivattu uusia maita. Monilla paikkakunnilla on työvoiman käytön järjestelyä varten perustettu keskinäisiä työapuosuuskuntia ja kyntöprikaateja. Työjuhtien riittämättömyydestä aiheutuvien vaikeuksien voittamiseksi on perustettu osuuskuntia vetovoiman yhteistä käyttöä varten. Naiset ovat suurin joukoin tarttuneet tuotannolliseen työhön.

Kuomintangin hallitessa ei tällainen asiantila olisi ollut lainkaan mahdollinen. Maa kuului silloin tilanherroille, talonpojat eivät halunneet eivätkä voineetkaan omin voimin kohottaa maan hedelmällisyyttä. Vasta sitten kun me olimme jakaneet

maan talonpoikien kesken ja alkaneet kannustaa heidän tuotannollista toimintaansa, heidät valtasi työinnostus ja suuret saavutukset maataloustuotannon alalla kävivät mahdollisiksi. Tässä on sanottava, että maataloustuotannon laajentaminen on nykyoloissa taloudellisen rakennustyöomme ensiarvoinen tehtävä. Sen on ratkaistava paitsi mitä tärkeintä elintarvikekysymystä myös kysymys raaka-aineesta välttämättömyystarvikkeiden, vaatetuksen, sokerin, paperin jne. tuotannolle, ts. tuotettava riittävästi puuvillaa, hampppua, sokeriruokoa, bamburuokoa jne. Tärkeitä tehtäviä maatalouden alalla ovat niinkään metsänistutus ja karjakannan lisääminen. Maataloudelliselle pikkutuotannolle rakentuvan talouselämän vallitessa ei ole vain mahdollista, vaan on välttämätöntäkin laatia vastaavat tuotantosuunnitelmat tärkeimpien maataloustuotteiden kohdalta ja saada talonpojat liikkeelle taistelemaan näiden suunnitelmien puolesta. Vastaisuudessa on meidän kiinnitettävä tähän tehtävään vieläkin enemmän huomiota ja voimia.

Mitä tulee vaikeuksiin, joita kohdataan välttämättömien edellytysten luomisessa maataloustuotannolle, esimerkiksi työvoiman, vetojuhtien, lannoitteiden ja siementen hankkimisessa sekä kastelun järjestämisessä, niin meidän on tarmokkaasti autettava talonpoikia näiden vaikeuksien voittamista tarkoitavassa taistelussa. Päätehtäviämme maataloustuotannon alalla ovat työvoiman käytön säätely ja naisten mukaanvetäminen maataloustuotantoon. Työapuosuuskuntien ja kyntöprikaattien muodostaminen², kylän koko väestön jalkeille saaminen ja sen johtaminen kiireimpinä työkausina — kevät- ja kesäkynön aikana — sellaisia ovat työvoimakysymyksen ratkaisemiseksi välttämättömät toimenpiteet. Monet talonpojat (noin 24 %) kärsivät työjuhtien puutetta, ja sekin on hyvin vaikea ongelma. Meidän on kiinnitettävä huomiota osuuskuntien perustamiseen keskinäisapua varten työjuhtien käytössä ja kehoitettava työjuhtia vailla olevia talonpoikia hankkimaan juhtia jou-

kolla yhteistä käyttöä varten. Mahdollisimman suurta huomiota on kiinnitettävä kasteluun, jonka merkitys maataloudelle on elintärkeä. Nykyisin ei tietenkään voida vielä nostaa esiin kysymystä valtiontilojen ja kollektiivitalouksien perustamisesta, mutta maatalouden kehityksen jouduttamiseksi on perustettava kaikkialla pienehköjä koetalouksia sekä järjestettävä agroteknillisiä kurseja ja maatalousnäyttelyjä.

Vastustajan toimeenpanema saarto vaikeuttaa tavaroidemme vientiä. Tämän johdosta ovat punaisilla alueilla monet kotiteollisuuden alat surkastuneet, varsinkin tupakan ja paperin valmistus. Mutta nämä viennin kohtaamat vaikeudet eivät ole kuitenkaan aivan voittamattomia. Laajojen väestöjoukkojen tarpeet luovat meillä omat laajat markkinat. Meidän on suunnitelmallisesti kunnostettava ja kehitettävä kotityötuotantoa ja eräitä teollisuuden aloja — ennen kaikkea omien tarpeittemme tyydyttämiseksi, ja sitten myös vientiä varten. Kahden viime vuoden kuluessa, varsinkin vuoden 1933 ensimmäiseltä puoliskolta alkaen, ovat monet kotityön lajit ja eräät teollisuuden alat alkaneet herätä jälleen eloon, ensiksikin senvuoksi, että me olemme jo alkaneet kiinnittää niihin huomiota ja toiseksi tuotanto-osuuskuntien lukumäärän asteittaisen lisääntymisen johdosta. Kysymys on pääasiassa tupakan, paperin, kamferin, maatalouskaluston ja lannoitteiden (kalkin ym.) tuotannosta sekä wolfram-malmin kaivamisesta. Nykytilanteessa ei voida myöskään väheksyä kankaiden, lääkkeiden ja sokerin omaa valmistusta. Fukienin — Tšekiangin — Kiangsien raja-alueella ei menneisyydessä milloinkaan valmistettu esimerkiksi paperia, kankaita eikä sokeria. Nykyisin niiden tuotanto kehittyy, ja tämä kehitys tuottaa täysin tyydyttäviä tuloksia. Keittosuolan puutteen poistamiseksi on siellä ryhdytty valmistamaan suolaa salpietarista.

Teollisuustuotanto on suunniteltava asian vaatimalla tavalla. Täydellinen ja täsmällinen suunnittelu ei hajallaan sijaitsevan

kotiteollisuustuotannon pohjalla ole tietenkään mahdollista. Enemmän tai vähemmän täsmällinen suunnittelu on kuitenkin aivan välttämätön eräille tärkeimmille tuotannon aloille, varsinkin valtion tai osuuskuntien hallinnassa oleville. Jokaisen valtiolle tai osuuskunnalle kuuluvan tuotantolaitoksen on toimintansa alusta lähtien pidettävä tarkkaa liikelaskentaa raaka-ainelähteistä ja menekkimarkkinoista sekä vastustajan alueilla että omilla alueilla.

Nykyisin meille on hyvin välttämätöntä säädellä väestön kaupankäyntiä valkoisten alueiden kanssa, ja valtion on otettava välittömästi haltuunsa eräiden välttämättömien tavaroiden, esimerkiksi suolan ja kankaiden tuonti, elintarvikkeiden ja wolfram-malmin vienti, samoin elintarvikekaupan säätely kotimarkkinoilla. Fukienin — Tšekiangin — Kiangsin raja-alueella tämä työ aloitettiin jonkin verran aikaisemmin, keskusta-alueella keväällä 1933. Ulkomaankauppahallinnon ja toisten elinten perustamisen jälkeen on tällä alalla saavutettu ensimmäiset menestykset.

Nyt kansantaloutemme kuuluu kolme sektoria — valtion, osuuskunnallinen ja yksityinen.

Valtion hoidossa ovat vain ne taloudelliset yritykset, joiden johtaminen valtion taholta on nyt mahdollista ja välttämätöntä. Valtionteollisuuden ja -kaupan sektori on jo alkanut kasvaa, ja sille avautuvat äärettömät tulevaisuudennäköalat.

Me emme suinkaan aseta esteitä yksityistaloudelliselle toiminnalle, vaan kannustamme ja edistämme sitä, jos yksityisyrittäjät eivät riko hallituksen säätämiä lakeja. Yksityistalouden kehittämistä vaatii nyt valtion ja kansan etu. Nykyisin on yksityistalous ehdottomasti vallitsevana ja se tulee epäilemättä säilyttämään tämän vallitsevan asemansa vielä pitkän aikaa. Yksityistaloutta edustavat punaisilla alueilla nykyisin pikku-yritykset.

Osuustoiminnallinen sektori kehittyi hyvin nopeasti. Tilastojen mukaan oli Kiangsin ja Fukienin maakuntien 17 piirikunnassa vuoden 1933 syyskuuhun mennessä yhteensä 1423 erilaista osuuskuntaa, joiden osuuspääoma oli yli 300.000 juania. Pisimmälle olivat kehittyneet kulutus- ja elintarvikeosuuskunnat, niiden jälkeen tulevat tuotanto-osuuskunnat. Luotto-osuuskuntien toiminta on vasta alkanut. Yhdessä toimiessaan osuuskunnat ja valtion tuotantolaitokset tulevat aikaa myöten valtavaksi taloudelliseksi voimaksi, pääsevät vähitellen yksityistalouden edelle ja alkavat esittää siihen nähden johtavaa osaa. Tämän vuoksi on samanaikaisesti yksityiskaupan kannustamisen kanssa kehitettävä kaikin tavoin valtion tuotantolaitoksia ja laajennettava huomattavasti osuustoiminnallisia tuotantolaitoksia.

Kehittääksemme valtion tuotantolaitoksia ja auttaaksemme osuustoiminnallisia tuotantolaitoksia laskimme kansanjoukkojen tukemina liikkeelle 3 miljoonan juanin taloudellisen rakenustyön lainan. Ainoa mahdollinen varalähde taloudellisen rakenustyön rahoittamiseen on nykyisin väestön varoihin turvautuminen.

Tulojemme lisääminen kansantaloutta kehittämällä — siinä on finanssipolitiikkamme perussuuntaus, joka on jo tuottanut näkyviä tuloksia Fukienin — Tšekiangin — Kiangsin raja-alueella ja alkanut kantaa hedelmiä myös Keskusta-alueella. Tämän suuntauksen päättävä toteuttaminen on finanssi- ja talouselintemme tehtävänä. Tässä yhteydessä on kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, että Valtionpankki rahamerkkejä liikkeelle laskiessaan pitäisi ensisijaisena lähtökohtanaan kansantalouden kehittämisen vaatimuksia ja jättäisi puhtaasti raha-taloudelliset tarpeet toiselle sijalle.

Varojen käytössä on säästäväisyyttä pidettävä perusohjeena. Kaikkien hallituselinten työntekijäin täytyy ymmärtää, että väärinkäytökset ja tuhlaus ovat mitä suurin rikos. Taistelu väärin-

käytöksiä ja tuhlausta vastaan on menneinä aikoina tuottanut tiettyjä tuloksia, ja tähän suuntaan on toimittava edelleenkin. On säästettävä jokainen kolikko sodan ja vallankumouksen tarpeisiin, taloudelliselle rakennustyöllemme — sellainen on kirjanpitoimme periaate.

Niiden menetelmien, joita me sovellamme valtionvarojen käytössä, pitää erota perinpohjin kuomintangin menetelmistä.

Hetkellä, jolloin Kiina on syösty mitä raskaimpaan taloudelliseen hätään, jolloin sadat miljoonat ihmiset kärsivät vilua ja nälkää, on kansanhallituksemme kaikista vaikeuksista huolimatta tarttunut todenteolla taloudelliseen rakennustyöhön vallankumouksellisen sodan ja kansakunnan etujen nimessä. Täysin selvää on, että vain meidän voittomme imperialismista ja kuomintangista, ainoastaan suunnitelmallinen ja hyvin järjestetty taloudellinen rakennustyö voivat pelastaa koko kansamme ennennäkemättömästä hädästä.

Huomautuksia

¹ Parin ensimmäisen vuoden kuluessa punaisten alueiden perustamisen jälkeen havaittiin usein maataloustuotannon laskua, mikä selittyy pääasiassa siitä, että maanjaon yhteydessä ei talonpoikien oikeutta maahan määritelty selvästi eikä uusi taloudellinen järjestys ollut päässyt vielä normaaliin uomaansa.

² Työapu-osuuskunnat ja kyntöprikaatit — keskinäisapujärjestöjä, joita talonpojat perustivat punaisilla alueilla yksityistalouden vallitessa. Osallistuminen näihin järjestöihin oli vapaaehtoista ja se perustui keskinäiseen etuun: tehdystä työstä maksettiin työpäivien luvun mukaan. Jäsenilleen antamansa avun ohella osuuskunnat auttoivat myös Punaisen armeijan sotilaiden perheitä, orpoja ja vanhuksia. Nämä järjestöt esittivät tärkeää osaa tuotannossa ja saivat väestön lämpimän kannatuksen.